

רע"פ 9018/14 - חליל סלימאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון
רע"פ 9018/14

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: חליל סלימאן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט ד"ר א' אברהם (סג"נ)) מתאריך 29.12.2014 ב-ע"ח 51891-12-14

בשם המבקש: עו"ד בשיר סאמר

בשם המשיבה: עו"ד תומר סגלוביץ

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט ד"ר א' אברהם (סג"נ)) מתאריך 29.12.2014 ב-ע"ח 51891-12-14, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית המשפט לתעבורה בנצרת (כב' השופט א' אחטר) מתאריך 22.12.2014 ב-המ"ש 835-12-14.

אביא להלן, בתמציתיות, את הנתונים הרלבנטיים להכרעה בבקשה.

עמוד 1

עיקרי העובדות והשתלשלות ההליכים

2. בין החודשים מרס 2010 ליוני 2013 המבקש ביצע 4 עבירות תנועה (3 עבירות נהיגה במהירות מופרזת ועבירה אחת של נהיגה ללא חגורת בטיחות), אשר בגין נצברו לחובתו 30 נקודות.
3. בתאריך 03.07.2013 המבקש נתפס כשהוא נוהג שוב במהירות מופרזת (להלן: העבירה הנדונה), בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה), והוצאה לו בגין עבירה זו הודעת תשלום קנס (להלן: הדו"ח). המבקש שילם את הקנס האמור בתאריך 15.08.2013.
4. בסמוך לאחר תשלום הקנס על ידי המבקש - בתאריך 10.09.2013 נערכה על ידי המשיבה הודעה שיועדה למבקש, אשר לטענתה הומצאה לו בסמוך לתאריך זה (ביחס להמצאה זו - הצדדים חלוקים ביניהם) (להלן: הודעת הפסילה). בהודעת הפסילה נכתב כי המבקש צבר לחובתו 38 נקודות בין מרס 2010 למועד הדפסת ההודעה, שמתוכן 8 נקודות היו בגין העבירה הנדונה. עוד נכתב בהודעה כי בעקבות מספר הנקודות שנצברו לחובת המבקש (העולות, כך מסתבר, על 36 נקודות תקפות) - הוא פסול מלהחזיק רישיון נהיגה למשך תקופה של 3 חודשים וכי רישיונו יחודש לאחר שיעבור מבחן עיוני, וזאת בהתאם לסמכות המוקנית למשיבה לפי סעיף 69א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה) וחלק ז' לתקנות התעבורה. בהודעה נדרש המבקש להפקיד את רישיונו בתוך 45 ימים ממועד קבלת ההודעה (על פי דבריו של ב"כ המבקש בפני בית המשפט המחוזי - הפקדת הרישיון בוצעה למעשה רק בתחילת חודש דצמבר 2014, כשנה ושלושה חודשים לאחר הנפקת ההודעה).
5. בתאריך 03.12.2014, המבקש הגיש לבית המשפט לתעבורה בקשה להארכת המועד להישפט בגין העבירה הנדונה. בית המשפט לתעבורה דחה את בקשתו האמורה של המבקש ונימק זאת בכך שהמבקש שילם את הקנס בגין העבירה הנדונה, מה שמלמד כי המבקש הודה בביצוע עבירה זו. כן הוסיף בית המשפט הנכבד כי הבקשה האמורה הוגשה כשנה ושלושה חודשים ממועד הודעת הפסילה, מבלי שניתן כל הסבר לשיהוי זה.
6. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי כנגד ההחלטה הנ"ל. במסגרת הערעור המבקש טען כי לא חל שיהוי בהגשת הבקשה לבית המשפט לתעבורה, שכן, לטענתו, הודעת הפסילה הומצאה לו רק בסמוך לפני מועד ההגשה האמור. עוד טען המבקש כי לא ניתן לראות בתשלום הקנס על ידו כהודאה בביצוע העבירה משום שבדו"ח שהודפס לו - לא צוין מספר הנקודות שירשמו לחובתו אם יורשע בביצוע העבירה, וזאת בניגוד לאמור בסעיף 69א(ד) לפקודת התעבורה. המבקש טען עוד כי החלטתו לשלם את הקנס נעשתה מתוך הבנה שלא ירשמו לחובתו נקודות, ואילו היה יודע שלא כך הדבר - היה נמנע מלשלמו והיה מבקש להישפט כבר אז.
7. בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורו של המבקש. בית המשפט הנכבד אימץ את קביעתו של בית המשפט לתעבורה לפיה חל שיהוי בהגשת הבקשה להארכת המועד להישפט, שכן פסילת הרישיון נודעה למבקש לפחות כשלושה חודשים עובר להגשת הבקשה להארכת המועד להישפט. בנוסף נקבע כי בניגוד לטענתו של המבקש, עולה מעותק הדו"ח שהמשיבה הביאה בפני בית המשפט קמא כי הוא כולל את מספר הנקודות בהתאם לסעיף 69א(ד) לפקודת התעבורה.

על פסק הדין הנ"ל נסבה בקשת רשות הערעור שבפני.

עמוד 2

טענות הצדדים

8. במסגרת הבקשה שבפני – המבקש חוזר על טענות שהעלה בפני בית המשפט המחוזי הנכבד, ומוסיף כי בעקבות מחדלה של המשיבה בהפקת דו"ח תקין ובהמצאת הודעת הפסילה, נגרם לו עיוות דין המצדיק מתן רשות ערעור.

9. המשיבה סבורה כי הבקשה איננה מצדיקה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". לשיטתה, לא נגרם למבקש כל עיוות דין, שכן על פי הדו"ח שמופיע במערכת המחשוב אצלה, אשר עותק ממנו נמסר, לטענתה, למבקש לאחר שנתפס בביצוע העבירה הנדונה, מצוין מספר הנקודות שצפויות להיזקף לחובתו ככל שיורשע. המשיבה צירפה עותק של דו"ח זה במסגרת תגובתה. משכך המשיבה גורסת כי המבקש היה מודע למספר הנקודות שזיקפו לחובתו בעת שבחר לשלם את הקנס ובכך להודות בביצוע העבירה.

זאת ועוד, המשיבה מצביעה על כך כי המבקש נמנע מלציין את המועד המדויק שבו הומצאה לו הודעת הפסילה, ולא צירף כל אסמכתא המעידה על טענותיו בהקשר זה. כאמור, המשיבה טוענת כי ההודעה נמסרה למבקש בסמוך למועד הדפסתה, שהוא למעלה משנה עובר להגשת הבקשה להארכת המועד להישפט.

דין והכרעה

10. לאחר עיון בבקשה שלפני ובתגובת המשיבה, כמו גם בחומר שצורף להן – נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות. הטעמים לכך יובאו בקצרה להלן.

11. כידוע, על פי ההלכה הפסוקה רשות ערעור לדיון "בגלגול שלישי" תינתן רק במקרים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)), או במקרים שמתגלה בהם אי-צדק בולט, או מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (עיינו: רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)).

12. אינני בדעה כי במקרה דנן נגרם למבקש עיוות דין, כפי שנטען על ידו, ומכאן שאין מקום להעניק לו רשות ערעור. עניינו של המבקש הובא בפני שתי ערכאות, אשר לא שוכנעו כי נפלה טעות המצדיקה פתיחה מחדש של ההליך שהסתיים מן הרגע שהמבקש שילם את הקנס שהוטל עליו. זאת ועוד – שתי הערכאות דלמטה סברו כי חל שיהוי כבד בהגשת הבקשה להארכת המועד להישפט, והמבקש לא הביא כל אסמכתא המראה כי קיבל את הודעת הפסילה באיחור ניכר, כפי שנטען על ידו. בנסיבות אלה אינני רואה להתערב בקביעותיהן של הערכאות קמא הנכבדות.

13. אף לגופם של דברים, ולמעלה מן הנדרש, אציין כי לאחר שהוצגו בפני בית המשפט המחוזי הנכבד העתקים של הדו"ח מטעם שני הצדדים – הוא קבע כי הדו"ח שניתן בגין העבירה הנדונה כלל את מספר הנקודות, כנדרש בחוק. משכך מסתבר כי המבקש מעלה למעשה טענות כנגד ממצאים עובדתיים, בהם, כידוע, בית משפט זה איננו נוטה להתערב במסגרת ערעור, למעט במקרים חריגים בהם הערכאה הדיונית טעתה טעות מהותית בהערכת הראיות, או התעלמה מראיות שהוצגו לה (ראו, למשל: ע"פ

5529/12 אוהב ציון נ' מדינת ישראל, פסקה 34 לפסק דינה של השופטת א' חיות (9.11.2014); רע"פ 9480/12 אברמוביץ נ' מדינת ישראל (8.1.2013)). לא עלה בידי המבקש להצביע על כל טעות כאמור, ומשכך אין מקום להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה הדו"ח שהודפס למבקש לאחר שנתפס - כלל את פירוט הנקודות. לנוכח האמור, הרי שתשלום הקנס על ידי המבקש אכן מעיד על הודאה בביצוע העבירות (ראו: סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982), ומכאן שאינני רואה טעם המצדיק פתיחה של ההליך מחדש.

14. יש להוסיף כי אף אם נעדר פירוט הנקודות מהדו"ח, אין בכך כדי להביא בהכרח לביטולן של הנקודות האמורות (ראו: עע"מ 2077/11 נדב נ' מדינת ישראל - משרד התחבורה (09.11.2011); רע"פ 6610/10 לם נ' מדינת ישראל (03.11.2010)), וממילא שאין בכך כדי להצדיק מתן הארכת המועד להישפט, וזאת בעיקר לנוכח הזמן הרב שחלף ממועד הנפקת הדו"ח וממועד הנפקת הודעת הפסילה. כן אציין כי מדובר בפעם השלישית שבה הורשע המבקש בגין העבירה הנדונה בטווח זמן של כשלוש שנים, ועל כן יש להניח שהמערער היה מודע לכך שעבירה זו מלווה בנקודות בעת שהחליט לשלם את הקנס ובכך להודות בביצוע העבירה.

15. לאור כל האמור לעיל - בקשת רשות הערעור נדחית.

ניתנה היום, ב' בשבט התשע"ה (22.1.2015).

ש ו פ ט